

REDACTOR RESPONSABIL:
IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
plătindu-se nainte
în Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 șt v. a fiecărei luni.
PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an . . . 1 fl. 50 cr.	Pentru streinătate, un an 15 franci.
Pe $\frac{1}{2}$ an . . . 3 fl. — cr.	
Pe un an . . . 6 fl. — cr.	

DESPERAREA LUI IUDA. *)

(După F. G. de N. T.)

Iuda, fapta-i mișelăscă după ce ș'o 'ndeplinise,
Copleșit de desperare d'un copaci se spândură;
Întindând aripa-i neagră, demonul ce-l sfătuisse
În vârtej de fum și flacări iute lângă el sbură.

Și de funia ce 'n jurul gâtului 'și i colăcise
Apucându-l bine'n ghiară, în infern îl aruncă;
Limbă de flacări într' o clipă corpul lui 'i 'nvéluisse
Și scheletul în jăratec ardețor se transformă.

Cum ajunse în gheenă, unde geme și suspină
Vecinic cine poartă 'n suflet a păcatului rugină,
Fruntea Tartorului cruntă repede s'a 'nseninat,

Și luând pe Iuda 'n brațe, strîns pe pieptul lui de tină,
Cu-a lui gură 'ngrozitoare, neagră și de sânge plină,
Î-i întorse sêrutarea ce el lui Christos i-a dat.

*) În atențiunea d-nilor *Moldován Gergely, Szabó János, Pituk Béla și Papp Pišta.*

Epistola d-şorei Eulalia Multaşteptă

Arad, la 1895 st. v.

Dulce Persidă!

Serbus! Mă aflu pe deplin sănătoasă, apetit am, ceea ce cred, dulcea mea, că se şi vede pe mine. Apropo! dulcea mea, aseră m'au cam scuturat frigurile, dar cred, că aceste au provenit numai şi numai din dragostea mea cea nemărginită, ce nutreşte faţă de iubitul meu dr

Cércăzestre. Of, iubita mea dulcică, pentru că ştii tu, dulcea mea, tocmai aseră I-am primit fotografia şi se o vezi, of dulce, cât e de simpatică, cât e de „aranyos,” se-î vezi frizura elegantă şi musteţile lui farmecătoare. Of, dulcea mea, e un model de fotografie, numai chiar una erore are, poate că din smintă nu e subscris numele lui sub ea, ci un nume cu tot străin, pe carele eu nici nu-l cunosc; „*Strelitzky. Budapest*” Ce se mai dăci la o erore atât de mare, dulcea mea, când eu aştept cu atâta sete să ved scris numele iubitului meu sub fotografie şi of! mă trezesc cu un nume necunoscut sub ea. Dar eu încă fusăi cuminte, dulcea mea, pentru că imediat mă pusăi şi am ras cu briceagul numele acel fals, scriind sub ea cu *negrăla roşie*: „Dulcele meu, dr *Ivantie Cércăzestre. Budapesta.*” E dară, dulcea mea Persidă, că am fost destul de istetă? Cum nu, că doră scandal ar fi se tolerez un nume fals sub posa iubitului meu! Dinpreună cu fotografia ni-a trimis şi o epistolă frumoasă, în care rogă pe maica se-î mai trimite 300 fl. pentru că cu cei 200 fl. nu a putut depune decât numai a patra parte dintr' un riguros, pentru că, ştii tu dulcea mea, el dăci că pentru fiecare riguros i-î trebuie cel puţin 1200 fl. apoi are să facă barem 25 de rigurose ca să fie doctor de 6 feluri. Maica nu vré se-î mai trimite banii, dar eu voi plânge jalnic, necontentit, până ce-i va trimite. Voi plânge încet, apoi tot mai tare, ba voi chiar şi ţivli, pânăce se va deschide inima şi portofoliul mamei mele.

Dulce Persidă! Tu m'î scrii, că pe Paşti vine la voi iubitul tău, d-nul *Măimucovicu.* Of, cât de fericită măi poți fi, dulcea mea? Of, câtă plăcere vei avé, a stringe în braţe pe acela, pentru cine 'î bate inima, pentru cine trăieşti?!

Mi-ai cauzat o bucurie nespūsă de mare, dulcea mea, promiţându-mi, că vei veni, dinpreună cu mult iubitul tău Gorilă, la concertul teologilor de aici, pe „Duminica Tomii.” Pe Duminica Tomii vè vedem bucuros la noi la prând, dulcea mea. Maica vré să cumpere pe atunci un berbec de friptură. Of, dulcea mea, ce delicată va fi friptura de berbec cu salată de „dunst.” În onórea vóstră v'om mai invita pe atunci

şi pe d-nul prifesor *Proca.* Of, ce fiinţă plăcută şi blândă e prifesoruţul acesta! se-l mănăi de drag, când priveşti la el. Lui încă nu I-am descoperit afacerea mea cu dr *Cércăzestre*, că Dómne fereşte, ușor s'ar poté întembla că d-nul *Proca* să devină jalus şi se provóce la duel pe *Cércăzestre*, apoi ferescă Dumneđeu, că eu să fiu cauza unui duel sângerós!

Apropo! dulcea mea. Alaltă-seră am căpétat o epistolă interesantă. Că cine mi-a scris-o, nu ştiu, dar presupun. Epistola sună astfel:

„Adorabilă domnişórá Eulaliá! De când te-am vèđut prima órá în teatru, n'am linişte, m'ai farmecat. Pravila, Mineiul, Ceaslovul şi Cazania, tóte le-am aruncat la o parte. Înđedar mă pun la studiu, că nu pot cuprinde cu mintea ca calul, nimica. Tot la d-ta mă cuget:

Điua, nóptea nu 'ncetéz
La tine se *cugetez*;
Cât aş fi de fericit
Sé devin al tēu iubit.

La petrecerea dela „Duminica Tomii” te voi angagia pe cuadrilul al 2-lea, atunci vei şcii cine sum, iar până atunci sèrut brânca

X. Y.

bogoslov pravoslavnic.”

E dară, dulcea mea, că trebuie să fiu curiosă? Da decă? . . . Nu poți şcii nainte! Destul, că o fiinţă *gingaşă*, ca mine, trebuie să mă aflu fericită, vèđându-mă încungiurată de atâţia adoratori.

Mă grăbesc, of! Serbus!

a ta *vechiă* amică
Eulalia.*Nuntabene.* Serbus!

Serbus de 100 de ori!

Of! Pa!

Eulalia.

Fericirea lui Adam.

X. Ah! ce fericit om a putut fi Adam!

Y. Pentru ce?

X. Pentru că nu a avut *nici sócră, nici prieten* de casă. (B. F.)

Indignare basată.

Un avocat i-şi mărită fata după un alt avocat tinér. I-î dă ca zestre órecare sumă de banii şi câteva procese *grasc.*

După un an ginerele se duce la socru, şi-l măi rogă se-î mai dee nişte procese.

— Dar ce ai făcut cu cele pe cari ţi le-am dat? întrebă socrul.

— Le-am câştigat pe tóte, de la prima înfăţişare, spre mulţumirea clienţilor mei

— Prostule! . . . Eu am trăit aprópe 20 de ani din aceste procese, şi tu le-ai papat într' un an! Nu-ţi măi dau nimic. (B. F.)

D i n c a s a m a g n a t i l o r .

Bánffy: Vai, sermana de tine, grozav căduși! Vino frate, ajută-mi se o ridicăm.
Pallavicini: Cum? Eu? ... Tu poți, pentru că ești *dedat deja cu aroma de aiu*, dar eu? ... Dămne ferește!

Sfintul Nicolae.

— Anecdota popora ă —

Măriora cea frumósă
 Și iubită de bărbat,
 Nu e și să nu se ducă
 La biserica din sat
 Să 'ngenunchie la icóne
 Să se róge lui Christos,
 Un copil să-î dăruiască
 Ca un inger de frumos.
 Luminări, colaci, colive,
 Cu belșug le aducea
 La țoți sfinții și chiar popii
 Să se róge pentru ea;
 Dar atât i-î sta de bine
 Și frumósă la 'nchinat
 Că 'ncepusé bietul popă
 A fi după ea turbat.

*

Într'o și I-a đis cu milă
 Popa: „Fată, n'am cređut
 O minune-atât de mare,
 Cum ađi ochii mi-au vėđut:
 Isprăvisem liturgia,
 Când de-odată la altar
 Am vėđut! Șcii tu pe cine?
 Nu ghicești? Nu! N'ai habar,
 Chiar pe sfintul Nicolae
 Facėtorul de minuni,
 Coborind din cer la mine
 După-atâtea rugăciuni;
 Și cu vorba lui cea duice
 Și pré sfintă mi-a grăit,
 C'a venit să-î dăruiască
 Copilașul ce-ai dorit, —
 Du-te dar în grab acasă
 Si fă iute tot ce șcii,
 De bărbat să scapi la nópte
 Dēcă vrei să ai copii.“

**

Nu șciu ce-o fi spus nevasta
 Dar așa cam pe 'nserat
 Pe bărbat cu bucurie
 L-a trimis vesel din sat.
 Și-apoi veselă nevasta
 Cu drag patul i-și găti,
 Că puțin să se-odichnéscă
 Până Sfintul va sosi

Când era la mieđul nopții
 Înceț ușa s-a deschis,
 Ce se veđi! Nu-î vine-a crede!
 I se pare că-î în vis,
 Sfintul sēmăna cu popa
 În odăjdi împodobit:
 „Fata mea, cãntând i-î đice,

Pentru tine am venit!“

Și când vré s'o șa în brațe,
 Haid' pe ușă ca turbat
 Necăjit întră bărbatul
 C'un ciomag, și indesar
 Trosc și plose, în sfintul trage:
 „Dapoi, sfinte Nicolai,
 Ești bėtrân cu barba albă,
 De ce fugi nópte din raí?
 Și eu bietul sfintul Petru
 După tine se gonesc?“
 Și vorbind mereu i-î trage
 Cu ciomogul noduros:
 „Aua! Nu mai da Sân-Petre!
 Eartă-mě, đeu, fi milos,
 Că nu-'s sfintul Nicolae
 Nu mă veđi? Sum popa Ion.“ —
 „Nici eu nu sum sfintul Petru,
 Ci bărbatul Simeon.“

(Manolache.)

Semne sigure

Pinchas: Sali-leben, din prunchele nost
 fi advocat.

Sali: Nă? Cum póte șci acele nainte?

Pinchas: Eri furat un stempel (timbru)
 dela jupun Codrean, din trafica cel mare.

„Religiósă.“

E. Dóră iară la biserica mergi Siduța? ah, ce *religiósă* ești! Ai fi bună de *călugăriță*.

S. Da, da! La biserica, dragă, să mă rog lui
 Dumneđeu pentru — *un atare drăguț*.

AREOPAGUL VULTURULUI.

Persónele areopagului:

Vulturul, președinte.

Matraguna,
Micula Strémbü, } juđi votizanți.

Dr. Spaima, profesor, bărbat de specialitate.

Scaraoțchi de Belzebub, tălmăci diplomat și șolomonar (cu puterea de a transforma pe acusat în orî-ce dihanie).

Spiridon amăritul, procurorul areopagului vulturesc.

Dr. Hodoronc, avocat ex-offo și tutor orfanal emerit.

Papp Pișta, acusatul.

Președintele: Declar ședința de deschisă, rogând pe d-nul procuror Spiridon pentru continuarea acusei.

Spiridon: Înalt areopag vulturesc! În ședința trecută m'am încercat a ilustra în scurt luptele și necazurile prin cari a trecut mult încercatul nost neam, m'am nisuit a arêta chiar și isvórele din care provin atâtea rële primejdióse pentru esistența nóstră națională.

Înalt areopag! Nu e destul, că avem a ne lupta neconținut contra chauvinismului turbat al dușmanilor nostri, dar durere, trebuie se ne luptăm chiar și contra unor ómenî, carii, — deși conșcii de aceea, că al lor strămoș e tot acela, hrănit cu laptele lupóiceî, ca al nost — pentru interesele lor materiale sunt capabili de a-și trăda cele mai scumpe tesaure: *limba și națiunea*. Da, înalt areopag vulturesc, sunt de accia mulți! Dintre acesti degenerați, cel mai degenerat e acusatul, d-nul protopop *Papp Pișta*, din faptele căru'a fie-mi permis a vă înșira câteva:

Înalt areopag vulturesc! Nu ura personală, ci iubirea de neam m'a îndemnat a vă înfățișa pe acusat, a-l

trage la răspundere pentru faptele-î negre. Eu cred, înalt areopag, că un om pus în slujbă publică ar trebui să strălucescă prin exemple de fapte virtuóse, dar ce exemple și fapte virtuóse putem aminti despre d-nul acusat? De virtuți cetățenești nici vorbă, — de virtuți bisericesti a ferit duchul lui Scaraoțchi, — de virtuți naționale? — brrr!!! Mă tree frigurile prin spate, când gândesc la ele și la d-nul acusat. Din contră, tot ce duchul lui Belzebub a plantat în lume, ca să aibă ce lucra maria mea Spiridon, se află în abundență în vieța d-nului acusat. Las, că tipul lui este al lui Iuda Iscarioténul, așa, că cel ce crede în migrațiunea sufletelor, vedënd acésta dihanie, fără voie i-și aduce aminte de cel ce s'a spândurat în Ierusalim. Aseménarea în trup este ca un semn strigător, că aici găsim si aseménire sufletescă.

Înalt areopag vulturesc! După părerea mea, un popă românesc ar avé datorința de a vesti dragostea întré frați, a împedeca certele întré popor, a dezrădăcina ura prin iubire desinteresată. — Nu așa însă d-nul

acusat. El este egoismul intrupat. Este un mormânt în cimiterul din Baia-Sprie, care se ridică asupra unei vic-time a lui Iuda.

Era în Baia-Sprie un învățător brav și bun: Florian *Danciū*. Școala avea o dotațiune de lemne spre încălzirea ei și a cuartirului învățătorului. Acusatul *aspira la lemne* și cu sila răpia în tot anul din lemnele bietului învățător, i subtrăgea din stole, *i-l șicana pentru simțămintele lui naționale*, așa, că bietul învățător, cuprins de o bătă căusată prin durerile sufletești *a trecut din această viață*. Nu a încetat însă acest monstru cu prigonirile nici după mărtea lui, a continuat cu prigonirea contra bietei văduve, despre ce mă provocă la martor ocular, la vrednicul cetățen din Baia-Sprie: Ignatie *Remetcanu*, ba mă provocă la toți învățătorii și preoții conșcințioși din tractul Baia-Sprie.

Are d-nul acusat o specială înclinațiune spre lemne.

După ce actualul dascăl, harnicul A. *Lupanu* nu vrea să-și dea decât un singur dărab de lemn, ca să-l folosească spre binele de obște, a recurs la magistratul orașănesc, că: „în respłata bunei sale purtări de rēu Român, se capete lemne.“

Și lemne a căpătat, nu însă parochia, ci numai el, Pișta, *ad personam*, dovedinduse prin această înaintea oricărui Român, că densul e vrednic de lemne. — Ce rușine a fost această pentru preoții români, când acusatul, pentru patru metri cubici de lemne, în țara lemnelor, s'a prostituit primind acest dar, după ce în sala senatului orașănesc a resunat vorbele nerușinate, că: „se dau lemnele protopopului Papp Pișta *ad personam*, pentru meritele lui patriotice, și nu i s'ar da, decât ar fi și el ca ceilalți preoți din tractul Baia-Sprie.“

Și el totuși a primit darul, călcând prin această conștiința și onora fraților seși.

A fost și este vrednic — de lemne!

Înalt areopag vulturesc! Este în Baia-Sprie o școală de fetiță, condusă de călugărițele Ursuline cu un pensionat foarte icftin, merit anume se primescă fetele preoților români de pe acolo. Părinții acestor fetițe 'l-au rugat de nenumărate ori pe acusat, că el, ca parochul locului, să grijescă de creșterea religioasă, după tipicul bisericeii gr. cat. române, a acestor fetițe, ma s'a făcut arătare și la *Szabó János* despre această. Dar ce le pasă lui Pișta și lui Jancsi de creșterea religioasă a fetițelor?!

Înalt areopag! După ce acest individ, prin purtarea sa mârșavă și prin denunțaiuni a lui Iuda a gândit, că e în grația stăpânilor seși și a împilătorilor poporului românesc, a creșut, că a sosit vremea să cerșescă cu succes respłata de trădător. A recurs pentru sălar, motivându-și astfel cererea nerușinată: „*Dați-mi plăta bună și eu voi face toate după dorința voastră, și decât i-mi dați plăta bună și putere materială, voi înfrânge toate nisuințele Românisimului în acest giur, — dați-mi plăta bună și voi zdrobi pe toți dușmanii ideii de stat magiar în acest giur.*“ — De tot scârbos s'a purtat prin așternerea acestui recurs, și ca respłată, a primit

chiar dela dușmani darul vândătorilor: *respingere și dispreț*.

Acum continuă a-și mai adauge la merite.

Casa parochială din Baia-Sprie este în mai rău stat decât un colegiu calvinesc. Nici legea, nici limba românească n'au loc în casa acusatului. Fetele lui nu știu o vorbă românește, de cuvintele noastre tradiționale, ca de sfânta *proscmediă* a Românilor, vorbesc în batjocură numindu-o de „*paraszt komédia*“ (comedie proustă), opinea e scârbosă, valahul le pute și numai atunci e bun, când duce usurile jidovești, seu când duc vr'o minciună să ponegrască vre-un preot seu învățător districtual. Atunci Iuda se bucură dinpreună cu ai seși.

Și ce credeți, înalt areopag vulturesc, ce om e acela, care în casa sa, în familia sa nu-și ține legea și limba românească, care în familia sa desprețuește prescura românească, din care se hrănește? — Ce Român e acela, care nici un țiar român nu pörtă, nici o cauză națională nu-'l interesază, ba din contră, unde pöte strică causei poporului român și lucră în ascuns spre stricăciunea și compromiterea causei naționale? Acesta e d-nul acusat Papp Pișta, care era primul lingușitor a lui Wekerle, când umbla pe acolo ca să batjocurescă pe Români și care e în stare a comite orice contra națiunei sale, numai ca să capete atare os de ros.

Înalt areopag vulturesc! Întreg clerul tractual din districtul Baia-Sprie pöte dovedi, că acest individ nefericit lucră din toate puterile pentru de a stérni ură și discordie între frați și a compromite orice ce nisuință a lor spre desvoltarea culturii religioasă și națională. — Cred, înalt areopag, că ar fi destul pentru ilustrarea acestui monstru a vă descoperi, că este în tovărășie intimă cu vărul seu primar: făimosul notar Papp Zsiga din Fernezei, cu care complotază în contra școlilor române, a preoților și învățătorilor din tractul seu.

Nunc venio ad grandissimum! Ce să mai țic de ținuta lui față de cel mai iubit preot al națiunei noastre, față de marele martir a causei noastre națională, față de idolul poporului român: părintele *Lucaciū*, când vlădicul și puterea civilă 'l-a luat la prigonire crudelă? Mintea mi se întunecă și inima mi se stringe de durere când amintesc de lucrul acesta, sevêrșit cu atâta cinism din partea acusatului. Și nu se pöte mântui cu acel pretecest, că el a executat ordinul superiorului seu, pentru că este un ordin mai superior și mai înalt decât toate ordinele și pretecestele omenești, care țice: „*nu e crtat a pälmu în față dreptatea, nici a conlucra la tradarea causei naționale.*“

Altmintrea, nu voiese a lungi vorba, creșend, că am înșirat destule din acele fapte ale acusatului, pentru carii merită a fi adus pe banca mișșilor, înaintea înaltului for vulturesc, de unde nu este nici apelată nici scăpare pentru cei pécatoși.

Vin deci a ruga cu tot respectul condamnarea acusatului Papp Pișta, Iuda Iscariotēnul, în d.lictul tradărcii de neam și pe basa §-ului 2 statarial vulturesc propun, că pe specele sale proprii să se distingă și pré-

mărească *in effigie* cu ștreangul lui Iuda Iscarioténul, iar pentru csecutarea acestui act, rog înaltul areopag, de a denumi pe d-nul Scaraoțchi de Belzebub, tâlmăci și șolomonar vulturese.

Publicu': Se trăiască!

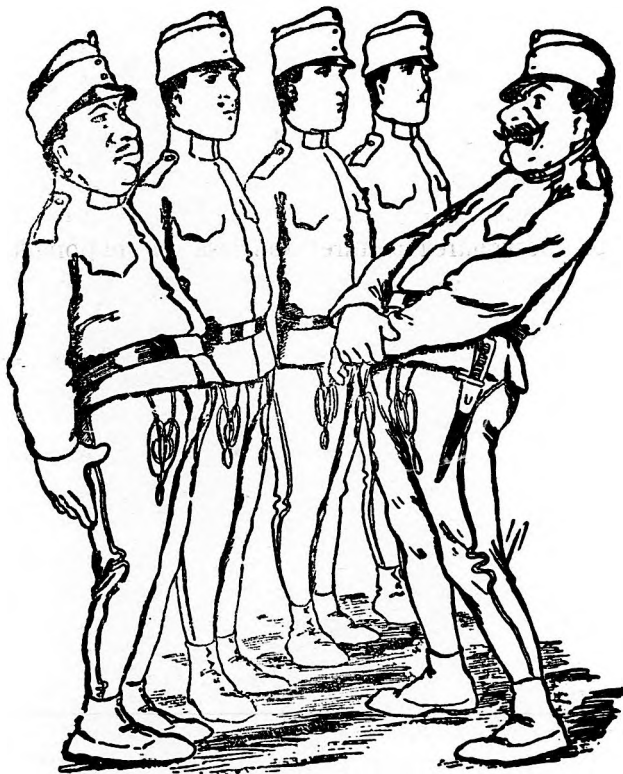
Președintele: Deoarece timpul e prè inaintat, declar ședința de astăzi de închisă până la rëndul viitor, când va urma *discursul de apărare* a d-nului avocat dr *Hodoronc*.

Ordul pertractărilor înaintea areopagului vulturese:

a) *Apărarea avocatului dr Hodoronc în procesul acusatului Papp Piștu.*

b) *Acusa procurorului Spiridon contra învățătorului I. Ivan din Giula, pentru trădare de neam.*

Din filosofia d-nului sergent Matragună.

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula Strêmbii: Herrr!

Sergentul: Spune-mi un lucru cu patru picioare.

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter — căne

Sergentul: Măgarrule, cănele trăiește, spune-mi unul care nu trăiește.

Micula: Șcințez cu plicare ma rog la domnu strajameșter — *lvița*.

Sergentul: Măgarrule! *un căne mort*.

*

Sergentul: Intenfanterist Miculă!

Micula: Herrr!

Sergentul: Cum de tu nu ai barbă, când tatăl tău pörtă un bərboc de un stinjin?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, nu știu.

Sergentul: Măgarrule! Pentru că tu sémenii pe măta.

*

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula: Herrr!

Sergentul: De ce trage bou la „hăis“ spre drépta, la „cea“ spre stânga?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, nu știu.

Sergentul: Măgarrule! Măcar-că asta și bou o șcie.

*

Sergentul: Infanterist Micula!

Micula: Herrr!

Sergentul: Pentru ce cântă lebeda *nainte de mörte*?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, nu știu.

Sergentul: Măgarrule! Pentru că *după mörte* nu pöte cânta.

*

Sergentul: Infanterist Micula!

Micula: Herrr!

Sergentul: Ce fac șapte purcei băgați într'un sac?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, *guițe*.

Sergentul: Măgarrule! Trei părechii și jumătate.

*

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula: Herrr!

Sergentul: Care animal e mai tare la natură?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, nu știu.

Sergentul: Măgarrule! Purecele, pentru că el și earna și véra *tot în cămeșă umblă*.

*

Sergentul: Infanterist Miculă!

Micula: Herrr!

Sergentul: Cum vei ști, că dintre doi măgari, care e cel mai înțelept?

Micula: Șcințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, cel mai mare trebuie că are mai mullă minte.

Sergentul: Măgarrule? Cel mai mic e mai înțelept, pentru că celalalt — *e mai mare măgar*.

Marșșș!!!

ÎN DOSUL CULISELOR.

Contele: Dragă Carolă, nici nu pot să-ți esprim *cu cuvinte*, cât de mult te iubesc!?

Balerina: Atunci exprimă-o *în cifre*.

(«T.»)

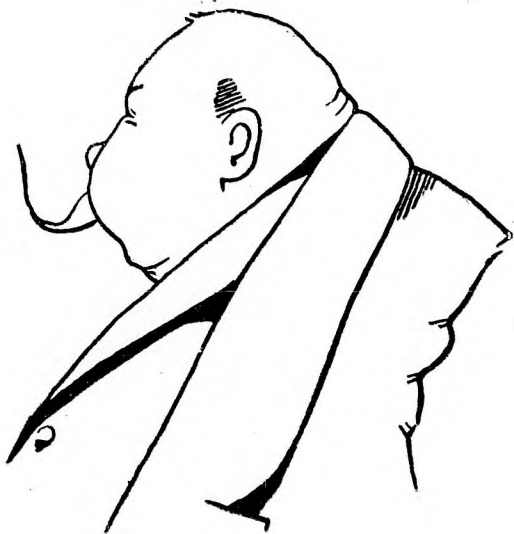
Estras din zoologia Vulturului.

Paune.

Fluturi de noapte.

Pore.

Tinjar.

Stockfisch.

ackfisch.

Cal.

Măgar.

Ispravile lui Pacala.

Epopée populară în 24 de cânturi

de

P. Dulfu.

(Urmare.)

Cântul IX.

Deci cu gândul ca să scape, bietu popă de necaz:
Îl trimise pe Păcală a păzi oi la islaz.
El s'a dus. Era și caldă, cum sunt zilele de veră,
Și vedându-se cu turma singurel pe câmp afară,
Ce să facă totă ziua? Fluierul din traistă-și scose,
Se trânti colea pe iarbă, subt o salcie stufoasă,
Și 'ncepu cu foc să cânte. Dar d'odată ce să vadă?
Ceea ce vedea cu ochii, mai că nu-și vină să credea?
Oile, ce pân'atuncea își vedea de hrana lor,
Cum le-ajunse la ureche cântecu 'nveselitor,
Într'o clipă, ca nebune: dă-și incolo, dă-și încóce,
Tóte-au încetat de-a paște și 'ncepură ca să jöce.
Cunoscând atunci Păcală ce dar fluierul său are,
Ce putere minunată: „Ah!” își dîse „Bine-mi pare!
Nu cânt încă tocmai bine, dar cu timp' voi învêța,
Și să mai vedeți atuncea turma mea cum va juca
Mai vețutu-s'a pe lume fluier, ore, ca al meu?
Nu de geabă dör, cu mâna-î, mi-la dat chiar Dumnețeu!
Apöi... cântă înainte! — până 'n sér'a tot cântat.
Și — în loc să mai mănânce — oile au tot jucat.

Iar când sórele departe după dealuri scăpătasă,
Haî, cu turma sa, Păcală, o luă la drum spre casă.
Rupte, cum erau, de fόμε și de mult ce-au fost jucat,
Oile pășiau a lene și cu capu'n jos plecat;
De abia putéu să mérgă...

Popa, când vedu că-î vine
De pe câmp acasă turma în așa hal: — „Vaî de mine!”
Prinse-a dîce, — și din locu-î ca-și ars el a sărit.
„Ce-î cu oile acestea, mēi argate!?... ce-au pățit?
Nu cum-va or fi bolnave?...”

Iar Păcală: „De! știu eu?...”
„N'au mâncat mai tótă ziua, s'au ținut de joc mereu...”
— „Dă-le fân, să vedă mănâncă? Nu le veđi par' că
sunt bete!...”
— „Bine, să le dau, părinte.”

Și din șură fân le dete.
Ele cum zăriră fânul, prinser'a 'mbuca de foc,
Popa-atunci tăcu din gură, inima-î veni la loc.
„N'au nimic” dîce în gându-î.

Dar în ceea-laltă séră
Tot așa de prăpădite î-au venit acasă iară
Oile de la pășune, și în séra următore
Iar, la fel! ba si mai slabe... „Bre! dar asta ce-o fi óre?”
Se 'ntrebă în sine popa, dus pe gânduri. „Nu e șagă!
Să-mi deschid de-acuma ochii!... O să-mi piară turma
'ntregă

De vor merge înainte treburile tot așa!...”
Deci în ziua ceea-laltă, când cu oile eșia
La pășune iar Păcală, haî! se ia și popa 'n urmă
După dînsu să-l pândescă, cum își vede el de turmă;
Și la câmp ajuns, p'apöpe întră niște spini s'ascunde...
„Iac' așa, să nu mă știe!...” Dar Păcală, aș! de
unde?...

Îl veduse, hoțomanul, în tufiș când s'a pitit.
Se prefăce îns', — al naibî — că de loc nu l'a zărit...
Și la umbră 'ntins a lene subt un pom cu frunză desă,
De cântat s'apucă iarăși.

Popa 'ncremenit remasé

Când vedu cum incetéză oile de-a mai mânca, —
Cum, la glasul cel de fluier, prind cu tótele-a juca.
Ean te uită, ce drăcie! Pentru asta 'mi vine dară
Mórtă de flămândă-acasă turma 'n fie-care séră!...
Dar nici nu sfērși cu vorba, când — minune și mai
mare —

Popa, pus de o putere ne 'nțelésză în mișcare,
Se trezi numai d' odată c'a 'nceput și el să jöce
De-o potrivă cu-a sa turmă... Și juca, juca, séracul,
Făr 'să vree, hopaî! tropaî!... de credei că-l pórtă
dracul.

Iar acum Păcală 'n gându-î și mai mult se bucură
De-al său fluier, — și în fața popii chiar se aședă,
Și-î cânta cu foc într'una, și ridé de bucurie
Întré spinii deși vedendu-l cum sermanul, își sfășie
Hainele, obrazul, barba, tot jucând, făr' să mai sté...

Popa 'ntēi cređu că-î glumă. Dar pe urmă îi viné
Să plesnescă, biet, de ciudă, și — ne mai avēnd
răbdare:

„Stai! destul!” de-odată strigă, mánios, nevoe mare
Luî Păcală. — Iar acesta: „Ce-auđii? Te-ai superat?
De contractul, ce 'ncheiarăm, nu ții sémă? ai uitat?”
Auđind acestea popa, și-a ascuns mânia 'n grabă;
A 'nțeles el că cu rēul n'ó să-î iee pe Păcală:
„Mai incet, băiete dragă!... Uite, cad de obosélă...
Nu mai pot, ... Te rog, ai milă!... stai o leacă nu
cânta!...”

Ce vrei! să tot joc acilea, pân' ce sufletul mi-oi da?...
Dar Păcală, da-î nainte!... cântă 'ntr'una!... drept
respuns,
Până 'ncolo, hăt! spre-améđăđi, când cređu el că-î
de-ajuns.

Când se 'ntörse-acasă popa d'ostenelă prăpădit,
Cu sgăriituri pe față, și la haine sdrențuit:
„Vaî de mine! (preotésa incepu cu gură mare)
Ce-î cu tine? cum ajuns'ai în așa cumplită stare?...
— „Ce-am vedut eu, (dîse popa), n'a vedut om pe
pămēnt,

Si pățania de astăđi n'am s'ó uit nici în mormēnt!...
Sluga, ce la oi trimis'am nu e om precum s'arată,
Cî, sub chip de om: vr'un diavol! bată-l crucea să
mi-l bată!”

Și 'ncepu să-î povestescă tóte, cum s'au întēplat:
Cum Păcală 'n câmp din fluier lângă turmă a cântat,
Ș'auđindu-l turma 'ntregă cum s'a pus p'un joc nebun:
„Ba, la urmă (dîse popa) dēu! pe legea mea, și-o spun,
Că nici eu, cât sunt de 'nvêrstă, nu fu chip să stau
pe loc.

Cî 'ntré spinii, ca o sfêrléză, nevoit am fost să joc
Ne 'ncetă, de diminéță pân'acum...”

— „Ași! ce vorbești?”

Preotésa îi respunse. „Drept copil mă socotești,
Ca să-mi spuî așa prăpastii?... Basmе de la
ședătore!”

— „Dēcă mint, să mor acilea până mâni! să nu
ved sóre!”

— „Nu mai spune, că-î de geaba!...”

— „Bine, dēcă nu mă cređi,
Mai aștéptă pân di-séră, când s'ó 'ntörce, ș'ai să
veđi!...”

— „Nu cred, nu!”

Și cu aceste vorbe preotésa-î lasă
Pe părintele, și-și vede de-ale ei, ce-avé prin casă.
Iar colea, cam pe'nserate, ce făcu ea? Se sui

Sus în pod după fuiore, să le-adune câte-or fi —
 Vrând de tors în séra-aceea cu femeî a face clacă...
 Pân 'să caute la fuiore însă, până să le facă
 La un loc grămadă tôte, jos spre-a le căra în urmă:
 Numai iacă și Păcală, hop! în curte cu-a lui turmă...
 Popa l' a chemat 'nauntru și i-a dis: „Hăi! te-am adus
 Să mai cânți puțin din fluer, că nevasta când i-am spus
 N'a voit să-mî dea cređare, cum cânți tu de minuat.“
 La 'nceput... Păcală nu vre. Dar pe urm'a ascultat,
 Când vėđu că tot îl rógă: „Bine, am să cânt, părinte.“
 (Popa, ca să nu mai jöce, — ce i-a dat acum prin
 minte?)

De picioare două pietre mari și grele își legase;
 Ba, mai se ține cu mâna și de scaun, și de masă).
 Și când începu Păcală a cânta, colea, — de joc —
 Una iute o bătută dintră cele mai cu foc:
 Prootésa... aș!... de trebă să-și mai vėdă, se puté?...
 Haid!... sub ale ei căleăie podul casei duduia,
 Par'că dračí săriau printr'insul!... Și juca'n pod
 prootésa,
 Și săria, încât... nu altă, dar... să se darime casa.

Auđind pe-a sa stăpână cum se rupe sus cu jocul,
 Se umfla de ris Păcală, și-și vărsa, cântând, tot focul
 Și puterea 'n al său fluer; și cu cât mai cu 'nfocare

El cânta, sus prootésa cu atât juca mai tare...
 Până-când d'odată, biata — of! ingrozitóre sórtă
 Cade jos din pod în tindă, și... pe loc rămâne mórtă.

Popa inlemnii de gróză. — „Ce 'ntémpare ne-așteptată!
 Veđi, la una ca acesta nu m'aș fi gândit vr'odată!...“
 Și-l duré grozav în suflet. — Însă... ce puté, biet,
 face?...
 Trebui să 'nghită nodul și cu sórta să se 'mpace...

(Va urma.)

La universitate.

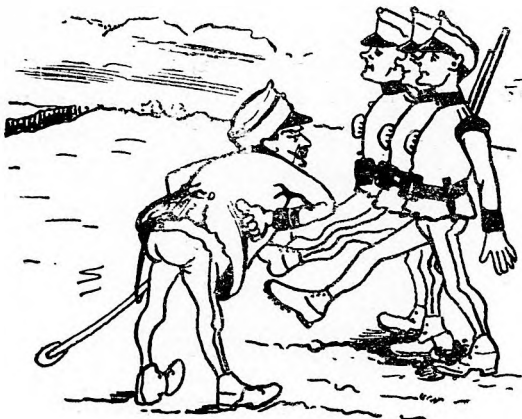
Profesorul: Pardon, domnule iurist, dar eu nu-ți
 pot subscrié indicele, pentrucă atunci aș lucra contra
 conșcinței mele de profesor, deórece eu pe d-ta nici
 odată nu te-am vėđut la prelegere.

Iuristul: Magnificența vóstră, de sigur, mă con-
 fundați cu un alt iurist, care nici chiar una dată nu a
 fost la prelegere și eu sémăn mult cu el la fisonomie.

Profesorul: Sė póte. Pardon pentru greșelă! Adă-mî
 indicele sė-l subscrii.

Umorul miliției, séu exercițiu cu finit tragicomic.

I.

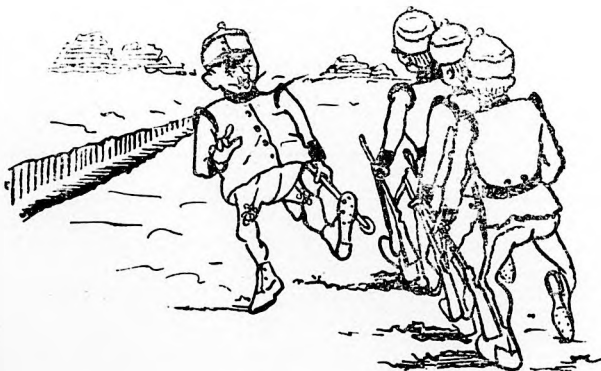
Marschiren — marsch!

III.

Grad' aus!

II.

Links um!

IV.

H.

Șciri încâlcite.

* „Ungaria.“ Fițuicele jidano-magiare laudă și premăresc pe ogărsitul de *Moldován Gergely*, arătania moimelor și urgia ómenilor, pentrucă acesta prin obdeala lui tipărită, *de sigur (!)* «va cuceri inimile Românilor pentru idea de stat magiar.» — Numărul 6 a acestei murdării este abundant în cele mai impertinente epitețe la adresa ilustrului președinte al Ligei V. A. *Urechia* (Scrisori deschise etc.) Într'alt loc vorbește despre «originea Românilor» afirmând după unele scrisori remase (?) dela un nepot al guvernatorului din Hellas, Nicolita Kekaumenos (la 1071), că: «Națiunea valachă e cea mai coruptă; nu e credincioasă nici cătră Dumnezeu, nici cătră Împărat.... Valachii sunt timiști, dar impertinenți, etc.» — Să înțelege că Gerguț toate aceste scornituri le lațește după așa poreclita «Istoria Valachilor» de făimosul dr *Hundsdorfer*, alias Hunfalvy. — Nainte numai, nainte polițaiule, până ce vei înainta până la cea mai înaltă treaptă — *la vârful furcilor!* — E interesant a ști, că întră colaborării acestei «foi» aflăm pe risipiturile națiunei: *dr Alexi* și *Pituk* Béla. Acesti eşce-lenți «literați» compun partea cea mai beletristă al acestui lăturar. Dar și mai interesant e a ști, că sub un articol intitulat «Chestia evrească la noi și Românii din Ungaria» aflăm subscris pe d-nul I. *Nădejde*. Acest articolu s-a luat din n-rul de la 17 ianuarie al revistei «Lumea nouă.» Gratulăm revistei «Lumea nouă.» și colaboratorului ei I. Nădejde, că au putut produce un articolu demn în totă privința de lăturarul lui *Moldován Gergely*. Signor Pituk, precum am amintit mai sus, se ocupă cu traduceri proverbelor și a «însuflețitorilor» poezii ungurești pe românește. Reproducem o câteva de aceste, eșite din bostanul acestui ludă:

(Könnyü nád között sípot csinálni.)

E ușor colo în trestie

Fluerișcă se-ți faci ție. (Acésta ți-a spus-o, de sigur, *din praxă*, jupânul *Tissti*, ori Max *Falk*. — «Red.»), — apoî:

(Ott szakad el a kötél, a hol leggyengébb.)

Funea se rupe în grabă

Acoalea unde-î mai slabă. (Nu te teme Pituk. Probéză și te asigur, că nu se va rupe.

— «Red.») — A mai tradus și «Talpra magyar!» de Al. Petöfi. «Sus maghiarule!» — Bravo Pituk! La muncă maideparte! *Sus măgarule!!!*

* **Sebastian Tonța**, dascălul din Prezești, neobositul colaborator al «Poporului» încă tot î-și continuă *gângăvele* «poezii» în numita fôie. Așa se vede, că d-nul protopop al tractului Buteni încă nici până astăzi nu i-a ornat botul cu «lira cea de drot.»

* **Goldiș János**. «Vrednicul» vicar al Consistorului gr. or. orădan s-a visat că era ales de episcop în *Sofia* (Bulgaria.) Aflarea sa în reședința de acolo i-î ticné de minune, de și aceea reș dință e cam vechiă, cu păreții umedi și crescuți cu mușchiu. Dar durere, că:

«Visul trecu îndată
Căci cocoșul a cântat,
Curtea era întristată
Devenind vlădicul — *matt!*

* „Controla.“ Sub acest titlu a apărut în Timișoara un organ, sub conducerea d-nului *Barcianu*. «Dreptatea» protesteză solemn ca se fie «controlată», că dora și așa e destul de controlat fostul ei redactor *Branisçe* în Vaș.

* «Lumina», fôia eclesiastico-didactică a d-nului *redactor responderabil* Dr Voniga. *Apă-are* în Giula de 24 de ori pe an. «Lumina» e menită a înlocui «sterțul» în casa românească. Cola-*borătorul* ei e d-nul Gavrilă Bodnariu, soț emerit de Bochia, veduv ad honores, etc. etc. etc. D-nul Bodnariu să ocupă in deosebă cu predică sbiciuitoare de beție. Dovedește veritabi-*liter* cât rău pôte produce beția. Aceste predică merită cu atât mai multă atențiune, că d-nul Bodnariu vorbește *din praxă*. Cu un cuvânt: «Lumina» arde așa de tare pentru interesele bisericesti-naționale, ca și *inimișcuța* redactorului ei pentru *interesele*... capitalului ce forméză zestrea coconiței L.

Altmintrea cinste și onóre «Luminei», conține și brânză bună câte-odată, și suntem siguri, că pe terenul eclesiastico-didactic i-î va succede a nimici golul cauzat de «Biserica și Școla».

După vijălie.

După o mare vijălie, doi prietenî reflecteză:

— Mă mir, țice unul, cum de nu dărămă vântul casa lui D.?

— Eu nu mă mir de loc, țice celalalt, fiindcă știu ce grea ipotecă o apasă. (T.)

S u p ă r a r e.

Cum s ă nu fiu sup ă rat,
C ă nd vec ă n ă i-l-am s ă r u t a t
Ș i a c u m ă n t r ' u n m i n u t
S ă te v e ă i, c ă ' l - a i p e r d u t,
B a n u m a i p o t d e d u r e r e,
P l ă n g a m a r n i c ș i c u j a l e,
C ă c i t o v a r ă ș u - m i i u b i t
P e m i n e m ' a p ă r ă s i t.
C h i a r ș i n ă p t e a ' l s ă r u t a m
Ș i d i n g u r ă n u ' l s l ă b ă m,
S ă r a ' n p a t c ă n d m ă p u n ă m
G u r a d e p e e l l u a m,
D i m i n ă t a m ă s c u l a m
G u r a p e e l m i - o p u n ă m
A ș a d e m u l t i - l i u b ă m.
D a r ș c i i v o i, c ă c i n e - a f o s t ?
N u a f o s t u n l u c r u p r o s t,
D a r n i c i t o c m a i l u c r u m a r e :
E r a u n ș p i ț d e ț i g a r e.

I. d' l' Avr.

S c h i n t e i d i n o c h i i V u l t u r u l u i .

S ă c r a n u m a i c h i a r o d a t ă i - ș i d ă i n v o i r e a, d i c ă n d :
da! — c ă n d i - i p e ț e ș t e c i n e v a f a t a.

I n i m a f e m e e a s c ă e o r e a l i t a t e, d e s p r e c a r e e a p -
r ă p e i m p o s i b i l a ș c i i, p e c i n e a f o s t p r i m a d ă t ă i n t a -
b u l a t ă.

M ă t a s a e c e l m a i b u n p a r a f u l g e r, c h i a r ș i c o n t r a
f u r t u n e l o r c a s n i c e.

O m u l b e a t e c a p r u n a : d u p ă c e a v ă n ă ț i t b i n i ș o r
— c a d e.

S ă r e l e e i n r u d i t c u o c h i u l f e m e e s e, c a r e d e ș i n u
s t r ă l u c e ș t e c a s ă r e l e, d a r t e a r d e m a i t a r e.

D e o s e b i r e a i n t r ă c a l ș i m ă g a r e : c ă p e m ă g a r c a l u
n i c i c ă n d n u c ă l ă r e ș t e, d a r p e c a l a d e s e o r i c ă l ă r e ș t e
c ă t e - u n m ă g a r.

L a t r i b u n a l .

D ă m n a : C e m o t i v e i n v ă c ă b ă r b a t u l m e u, p e n t r u
d i v o r ț u l c e m i - a i n t e n t a t ?

A d v o c a t u l : N u - i p l a c e t e m p e r a m e n t u l d - t a l e.

D ă m n a : C u r i o s ! . . . *E u m ă a m b i n e* c u t ă t ă l u m e a.

A d v o c a t u l : P a r d o n ! d a r t o c m a i a c ă s t a n u - i c o n -
v i n e b ă r b a t u l u i d - t a l e. (B. F.)

P ă r e r e d e r ă u .

T a t a : C u m a i c u t e z a t, p r u n c u l e, s ă d i c i
m ă t u ș e i t a l e, c ă e p r ă s t ă ? D u - t e ă n d a t ă d e - i
s p u n e, c ă - ț i p a r e r ă u.

N i c u : (p l ă n g ă n d) E a r t ă - m ă, t u ș i c ă d r a g ă,
c ă i - m i p a r e r ă u c ă e ș t i p r ă s t ă. («T.»)

Î n ș c ă l ă .

D a s c ă l u l : S p u n e - m i, b ă i e t e, c e v a d e s p r e
e l e c t r i c i t a t e.

E l e v u l : (t a c e).

D a s c ă l u l : N u ș c i i ? E n s p u n e - m i c e s e
i n t ă m p l ă d ă c ă f r e c i p e s p a t e i n t r ' u n t i m p f u r -
t u n o s o p i s i c ă ?

E l e v u l : M ă z g ă r i e.

D i n p i ț i g ă t u r i l e v e c i n u l u i I r i m i e i n
c r i ș m a s a t u l u i .

Hahaha!

A ș a m a i d e u n ă d i i - m i d i c e c h i n e z u l s a t u -
l u i : « M ă i I r i m i e ! E ș t i u n o m d e s t u l d e s c h i t a ș,
c u o a v e r e d e s t u l d e f r u m ă s ă, a r f i b i n e s ă t e
i n s o r i, s ă n u r ă m ă n i t o t v ă d u v o i. E u ț i - a ș p o t ă
r e c o m ă n d a o c o c ă n ă f r u m ă s ă. A s c u l t ă - m ă, c ă
n u m a i s p r e f e r i c i r e a t a v a f i. » — Ș i i n a d e v ă r,
c ă s p r e f e r i c i r e a m e a i - m i ș i r e c o m ă n d ă o f a t ă
f r u m ă s ă, p e s o r a - s a A n d i l i n ă, c a r e - i d e - o d a t ă
c u m a m a.

Hahaha!

*

C u n ă ș t e ț i v o i p e v i c a r u l G o l d i ș d i n O r a d e a ?
N o, v e d e ț i, e l e a c e l a, c a r e i n c h i d e o c h i i c ă n d
v o r b e ș t e c u c i n e v a. Ș i c e c r e d e ț i, ă r e p e n t r u
c e - i i n c h i d e ? V ă s p u n e u : p e n t r u c ă p r o s t i i l e
l u i l e ș c i i p r e d a ș i d e - a r o s t u l.

Hahaha!

Î n c u p e ă .

C ă l ă t ă r u l : T o c m a i a c u m a t r e c u r ă m p e s t e
s o n a p r i m ă.

S a u e r k a l b : Î n a d e v ă r ? P e c i n s t e m e u d a c h e
i o s i m ț i t n i m i c a.

P E S T R A D Ă .

— Vezi nevasta asta? Închipuiește numai frate cât de fidelă e, și câtă iubire nutrește față de bărbatul ei.

— ??

— Călătorește foarte mult singură, și nici odată nu se re-ntorce la bărbat cu mâna goală, totdeauna îi aduce atare prezent *prețios*, așa de pildă: anul trecut, când a călătorit pe la Constantinopolea, știi tu ce prezent a adus bărbatului din capitala Turciei?

— ???

— „Cornul cel de aur.“

În școlă.

Profesorul: Știi-mi-ai tu mie spune un atare exemplu despre aceea, că prin căldură corpurile se estind, iar prin frig se micesc?

Școlarul: (se cugetă)

Profesorul: Nu știi?

Școlarul: Ba da! feriile de vără durează 2 luni, pânăcând cele de la Crăciun numai două săptămâni.

Totul pentru «Gescheft».

Mayer: Î-ți dau cu fiica mea 30,000 fl. zestre, și decă primești se țină Sâmbăta prăvălia închisă, î-ți dau cu ea 40,000 fl.

Kohn: Știi ce? Dă-mi 50,000 fl. și te asigur, că voi închide prăvălia de tot.

(«T.»)

Esplicare.

Ea: Vai dragă, tare m'am indignat, când la ospetul nost, d-nul naș în toastul lui numai pe tine te-a amintit, iar' pe mine nu.

El: Bine, bine, dragă! dar ôspeții de sigur, *subt mine* te-au înțeles și pe tine.

Gimnastic bun.

X. Cunoști pe renumitul profesor de gimnastică L. ?

Y. Da, știe sări bine și *fugi* ca iepurele.

X. Știu, că mai de unedî a fugit cu orologiul meu.

La judecătoria.

Judele: Ce ocupațiune ai, *strengarule?*

Acusatul: Fac naframe pentru domnii judecători.

Femeile în viața socială.

Cine mai cutéză a trage la îndoială *ponderositătea* cocónelor acestora în viața socială?...

PARTEA SERIÓSĂ.**Avis!**

Din unele cauze neprevădute, numărul proxim (n-rul 8) al «Vulturului» va aparé numai la $\frac{1}{13}$ mai, cu n-rul 9 de-odată.

Totodată se aduce la cunoșcința on. public, că cu $\frac{1}{13}$, mai Redacțiunea și Administrațiunea «Vulturului» se va muta în *strada magiară* (N.-Magyar-utcza) n-rul 364.

ÎNVITARE.

La producțiunea teatrală a tinerimei meseriașe române din Arad, ce se va arangia sub conducerea învățătorului Nic. *Stefu* în $\frac{1}{21}$ aprilie 1895, la „Dumineca Tomii“ în sala „Krispin“ (strada Deák Ferencz), pentru ajutorarea învățăceilor meseriași români lipsiți de mijloce. După producțiune urméză joc (dans), carele se incepe cu „Călusăru“ și „Bătuta“ sub conducerea vătavului Iustin *Olariu*. Pentru comitetul arangiator: Petru *Trufia*, președinte. Începutul la 8 $\frac{1}{2}$ ore séra. Prețul intrării: Locul I. 1 fl. 50 cr., II. 1 fl. 20 cr., III. 80 cr.

Din partea diletanților români se va juca piesa: «*Cinel-Cinel*», comedie cu cântece într' un act — de V. *Alexandri*. Persónele: Pitariul Sandu, boier — d-nul Nic. *Haiduc*. Smărăndița, nepóta lui — d-șóra Emilia *Oprean*. Tincuța, vara Smărăndiței — d-șóra Elena *Macean*. Florica, tineră țerancă — d-șóra Florica *Stoian*. Graur, fecior boeresc din Moldova — d-nul Michai *Bili*. Dame, țeranî, țerance, lăutarî.

Deslegarea ghiciturei.

(Publicată în n-rul 6.)

I.

10, —, —,
3, 7, —,
3, 4, 3,
6, 4, —,
6, 1, 3,
9, 1, —,
9, —, 1,
2, 7, 1,
2, 5, 3,
5, 5, —,

Au deslegat-o corect damele și domnii: Cornelia Pop, m. *Vaida* (Hurez), Mariți și Anița *Onitiu* (Seghedin), Otilia *Caba* (Cheud), Demetriu *Micu* (Șeitin), Ștefan *Fărcaș* (Sibiü), Nicolau *Lupanü* (Chiuzbaia), Victor *Florianü* (Racovița), A *Prelipceanu* (Stanislaü — Galiția), Teodor *Óncea* (B.-Lazuri), George *Căsan* (Blaj), G.

Christea (Ileanda), Aurel *Isac* (Cluj), dr. T. *Bogdan* (Klosterneuburg), Ioanichie *Neagoe* (Petrovosello), Petru *Bellu* (Apșa), N. *Zimpău* (Radauți — Bucovina), Eugen *Chirișia* (Bucoveș), Gregoriu *Paliciu* (Valeaparii), Gavriil *Simedrea* (Zdrapți), Stefan *Popu* (Fildul inferior), Simeon *Andronă* (Saravale), Constantin *Daraban* (Rodna vechiă), Stefan *Tulvan* (Peștes), Toșa *Voicău* (Bătrînești), Traian I. *Magieru* (Saturău).

La sorțare câștigătorul a fost *Gavriil Simedrea*, preot g. or. în Zdrapți.

II.

„*Bogdan P. Hașdău*“, —
„*România liberă*“,

Au deslegat-o corect damele și domni; Cornelia *Pop*, m. *Vaida* (Hurez), Mariți și Anița *Onitiu* (Seghedin), Marie *Buceșan* (Seliște), Aurelia și Livia P. *Dessean* (Otlaca), Otilia *Caba* (Cheud), Volumnia *Bercan* (Celan), Nicolau *Lupan* (Chiuzbaia), George *Căzan* (Blaj), A. *Prilipeanu* (Stanisla), Victor *Florian* (Racovița), Ioanichie *Neagoe* (Petrovosello), dr. T. *Bogdan* (Klosterneuburg), Aurel *Isac* (Cluj), Gregoriu *Paliciu* (Valeaparii), Nicolau *Onciu* (Uzdin), Stefan *Popu* (Fildul inferior), Traian I. *Magieru* (Saturău).

La sorțare, premiul '1-a câștigat d-șora *Volumnia Bercan* din Celan.

Ghicitură matematică

de

d-nul *Nicolau Lupan*.

Trei călători intrând într'o ospetărie au comandat dela ospetar ouă fierte de cină. Până ce ouele au fiert, călătorii, obosiți de drum, au adormit. Ospetarul aducând ouele, le-au pus pe mesă fără se trezescă din somn pe călători,

Trezându-se unul dintr'e ei, împărți ouele în trei părți egale, i-și mănca partea sa, apoi iar s'a culcat.

Trezându-se al doilea, ouele remase iară le împărți în trei părți egale și după ce i-și mănca partea sa s'a culcat.

Nu peste mult timp se trezește și al treilea, care așisderea împărțind ouele remase în trei părți egale, și-a mănca partea sa, apoi s'a culcat și a adormit.

Ouele aduse de ospetar au fost cu părechi, tot așa și părțile făcute de I., II., și al III-lea călător, precum și ouele remase au fost cu părechi. E întrebarea deci:

- Câte ouă le-a adus ospetarul?
 - Câte a mănca primul călător?
 - Câte au remas de el?
 - Câte a mănca al doilea călător?
 - Câte au remas de acesta?
 - Câte a mănca al treilea călător?
 - Câte au mai remas și de acesta?
- Între deslegători se va sorți o carte foarte frumoasă.

Bibliografie.

«*Rândunica*», fôie literară-beletristică, apare în Sibiiu de trei ori pe lună sub conducerea d-nului Silvestru *Molotov*. Numărul 8 a apărut cu un conținut foarte variat și amuzant. Prețul abonamentului e: pe an 6 fl., pe 1/2 de an 3 fl., pe 1/4 de an 1 fl. 70 cr.

«*Doina lui Rațiu*» a apărut pusă pe note pentru cor bărbătesc cu solo, de d-nul Valeriu *Maglu*, profesor la institutul pedagogic în Arad. Să pôte procura de la autor cu prețul de 55 cr.

«*Lumina*», fôie ecl., didact., socială și literară. Apare de două ori pe lună sub conducerea d-nului D. *Vonig*, în Giula (B.-Gyula). Se recomandă on. public spre abonare și părtinire, cu atât mai vertos, că la noi e mult simțită lipsa unei fôie eclesiastico-didactice.

Cărți. Scriitorul poporal de pe Câmpie, Aron *Boca Velcherenul*, proprietar, curator primar al s. bisericii, jude, etc. în Velcheriu, a scos de câți-va ani mai multe broșuri în stil poporal, de recomandat cu deosebire pentru cetitorii dela sate, anume: *Lira Sionului său cântarea sârbătorilor*. Poesii religio-morale, lucrate după sânta scriptură pentru învățători, cantori și cetitorii săteni (cu 25 cr.), *Sfaturi de aur, său calea către fericire* pentru sătenii români de totă starea și etatea. Cel mai acomodat premiu pentru pruncii dela școlele confesionale sătești române (cu 25 cr.); apoi un ciclu de pățanii și isprăvi țigănești hazlii în versuri, cari sunt: *Doinele și jocul țiganilor* din biblia țigănescă, estras după cartea eșirei din robia Egiptului de iarnă, cap nula vers zero; *Dialogul țiganului* cu Săn-Petru la pórta raiului, său glume și petrecere de-ajuns. (cu 25 cr.) *Țiganul în rai*; *Țiganul la mănăstire* (cu 10 cr.). Broșurile au apărut în Gherla, în editura tipografiei „Aurora“.

Tôte aceste cărți se pot procura dela tipografia „Aurora“ în Gherla (Szamos-Ujvár), său dela autor în *Velkér*, u. p. Mező-Méhes (Torda-Aranyosmegye).

POSTA REDACȚIUNEI.

Herbai (Dobra). Vă rogăm a ne trimite adresa d-nului I. Suiaga. — Salutare!

V. Nu sunt adevărate. Producte ale unor creeri scrinții.

T. Jo! după Paști v'om poté conveni în Arad. — Salutare!

S. T. (Peștes) Trimite-o și decă conține spirit, se publică bucuros. — Salutare!

N. N. Ore se poté, că acela, care a crescut cu stipendiul lui Gojdu, să fie atât de ingrat? Nu publicăm nimica până ce nu ne trimiți documentul pomenit, subscris de 2 martori.

August. Că ți-a dis «cățel» nu e nici o ofensă. Ba poté că are drept, fiindcă d-ta ești numai *cățel* pe lângă densus, care deja e cunoscut de un «mare câne».

Ber. Ar fi pré bătător la ochi. Fii mai precaut, pentru că șcii dicala: »Măța cu clopot nu prinde șoreci.» — Iar ce atinge «Revista Orăștiei» e o fôie bunișoră. Ți-o recomandăm cu atât mai vertos că d-ta încă ți tragi originea din comitatul Huniadoriei. Adresază-te decă către red. «Revista Orăștiei» (Szászváros). — Salutare!

Cele mai eficiente, mai frumoase și mai bune

CĂRTI DE RUGĂCIUNI

și cântări bisericești sunt :

Pentru băieți :

„POARTA RAIULUI”

în 4 côle cu 224 pagini, mai multe icône frumoase. Lucrare fină, în legătură de imitație de piele, în călcăiu de pânză, gravuri și cruce aurită :

Numai 20 cr. exemplarul.

Pentru adulți :

„CALEA CERÉSCĂ”

în 20 côle mari cu 320 pagini, mai multe icône frumoase. Lucrare fină, în legătură de imitație de piele, în călcăiu de pânză, gravuri și cruce aurită :

Numai 50 cr, exemplarul.

Speciile de edițiune cu prețurile lor:

Nr.	Descriere	Un exemplar :	
		Pörta Raiului	Calea Ceréscă
Nr. 1.	Ediție populară în imitație de piele, cruce și gravuri aurite, călcăiu de pânză și margini purpurii	fl. — 20	— 50
Nr. 2.	Ediție de mijloc, legătură în pânză, cruce, gravuri și margini aurite	fl. 1.—	1.40
Nr. 3.	Ediția a-ésta în legătură de piele Sagren, cruce, gravuri și margini aurite	fl. —.—	2.30
Nr. 4.	Ediție de lux, leg. în mētasă atlas, cruce, cornice, copcie de argint și margini aurite	fl. —.—	2.80
Nr. 5.	Tot acésta în legătură de vison (barşon), cruce, cornice, copcie de argint și margini aurite	fl. —.—	3.80
Nr. 6.	Tot acésta în legătură de imitație de os de elefant, etc.	fl. —.—	2.80
Nr. 7.	Tot acésta în legătură curat de os de elefant, etc.	tl. —.—	10.—

Observare: Legăturile, afară de ediția Nr. 6 și 7, carea totdeauna e albă, se pot face în colorile: negru, alb roşu și vĕnet.

Se pot procură la *Mihail Molnár*, librar în *Baia-mare* (Nagybánya) și la autor: *Preotul Constantin Lucaci*, în *Iojib* (Józsefháza) p. Aranyos-Megyes, (Szatmár-m.)

Prețurile se primesc ori anticipative, ori prin rambursă (postai utánvét).

JURNALE SI REVISTE

CĂRTI

— CIRCULARE, RECLAME, PLACATE —

și

ANUNTIURI FUNEBRALE, BILETE, LIBELE,

tiparituri pentru ori-ce cancelaria și altele, aci neamintite tiparituri se pot procura

cu pretiu foarte moderat

la

Tipografia lui IOSIF LÁNG in Oradea-Mare

Să află în deposit

Papir de scris si de tipar

Papir pentru epistóle si cuverte, papir de carton,

Tiparituri bisericești si scolare.

Primește publicațiuni, anunțuri și abonamente pentru fóia umoristică „VULTURUL.”